

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróony
Napoј móony
Lubosé ma;
Bóh pak swěrny
Přez spař měrny
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłał,
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mara
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřěw čel
F.

— Sserbske njedželske łopjeno. —

Wudawa šo łóždu šobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Jutry.

San. 11, 25. 26.

„Wěrišch ty to?“ tak šo Šbóžnik Marthu prascha, hdyž je jej jutrownu powjescž pschpowjedał: „Ja šym horjestawanje a žiwjenje.“ Gusto šo šda, kaž by šwět wo tu wěru wjozy njerodžil. Wón šwjeczi jutry, ale tola ničžo njewě wo horjestanjnym. Bóh chyzł dacž, šo by tale wěra w naš žiwa była, šo by šo i nowa w naš pošylniła. To chzedža jutry w naš skutkowacž. Wěstosč chzedža nam dacž: Šhryštuš je šmjerczi móž wšał, wón je žiwy a knježi hišcže dženska. Wón naš wěstych čžini naščeho horjestacža a šbóžnosčže, ale wón džerži tež šud nad tymi, kiž do njeho njewěrja. Troscht a napominanje je jutrowne předomanje. Še šłowami naščeho jutrowneho teksta šo nam předuje:

Šhryštuš je horjestawanje a žiwjenje.

1. Jako šbóžny troscht tym, kiž wěrja.
2. Jako šhutne napominanje tym, kotřiž hišcže dwěluja.

1. Šhryštuš je horjestawanje: to běšče šbóžne jutrowne našhonjenje muczobnikow. Woni běchu šastroženi, Šesufowe šłowa běchu šabgłi. Woni běchu čžicho-pjattowna wošada, kotraž šo t jutrownej nadžiji pschecziščezecž njemóže. Wumrjecž běchu jeho widželi, wo horjestacžu woni ničžo njerošymja. Šsamo jako powjescž šaklineži: Šhryšt je štanł, šu hišcže šhabłazy. Šbóždu dušchu dyrbi šebi tón Šnjes šam dobyčž, ju šebi wotewričž ša šwoju powjescž.

To njeje njewěra, ale małowěra, kotraž šo hišcže pošylniła njeje. Woni hišcže do pošnacža nuts šrostli nejšbu. Woni jenož hišcže šebi njewěrja wěricž, šchtož šebi pscheja. Čžim wjetšče jich wješele, jako šu pošnali: Šesuf je žiwy. Woni šhwatajzy tam džēja i wulkei wješełosčžu. Jich wutroba šo hori. Nětko woni wje-džachu: Šesuf je wumrjel — ale je nětk žiwy ša nich.

Šsmjercž a horjestawanje nětko ša muczobnikow hromadže škušchatej. Šawoł a Šětr předujetaj Šesufa šchizowaneho, kiž je wot mormych štanł a chže nětko wšchitkim žiwjenje dacž.

To je hojaze žohnowanje horjestacža, šo tole wopom-nimy. My čžichi pjatt wěmy, šo na njón jutry pschindu. Wješeli tehodla jutrowne ranje wyštamy: „Šesuf, mój Šnjes, žiwy je, ja i nim šobu žiwy budu. Našča šłowa we njebyu šwój šlaw čžehnje ša šobu.“ Gusto šchescžijan-štwo šacžisčez čžini, kaž by žyke šchescžijanštwo we šwjecženju šwjedženšch dnjom wobštało. Ně, móž žiwjenja dyrbi byčž. Šawoł wušnawa, šo je jeho žiwjenje hješ Šhryštuša prošdne. W nim je Šhryštuš šam žiwy. Šhryštuš je móž, kotraž jeho skutkowanje wodži. Tajzy chžemy byčž — haj, my chžemy šwjecžicž našče jutry jako šwjedžen horjestacža a žiwjenja.

2. Šhutne napominanje je ša wšchitkich šhabłazyh. Wěrišch ty? tak šo Šhryštuš prascha. Šotajkim je móžno, šo čžłowjek tu wěru nima. Šsamo Šarcže bu čžěžko, šo t jašnosčži pschedobyczž; muczobnikam, kotřiž šu i jeho erta škušcheli, šo po tšjoch dnjach horje štanje, dyrbja šo

haſle woczi wotewricz, woni dyrbja najprjedy ruzy do jeha boſa polożicz. My tehodla krucze budżicz njechamy, hdyž někotři hiſcže t prawej nadžiji pſchiſchli njeiſu. My chzemy jim pomhać, ſo by tež jich wutroba ſo ſahorila w luboſczi t Ebóžnikej. Wone dže ſu pytaže duſche, kotrymž je ſlubjenje date, wone dyrbja namaſać.

Grudniſcho je, hdyž druge liwke woſtanu na lubym jutrownym ſwjedženju, hdyž woni njeczuja, ſo je tu fěrſchta žiwjenja, tež ſa nich, ſo by w jich wutrobach nowe žiwjenje ſbudził a chze jich t nadžiji horjeſtaća wjeſć. Rohož wutroba je ſamknjena, tón ſlyſch dženſa powjeſć: Jeſuſ je žiwý ſa tebie. Čaſ je hiſcže, ſo móže ſo wutroba ſa mēru a nadžiju ſhrěć.

Wiſhed jeny mamy ſo hiſcže ſaſhować, ſo wutroba ſo ſtwjerdži pſchecziwo poſnatej wěrnoczi. Kať wjele je jich prjedy jutry ſwjecziło a fěrſchtu žiwjenja we wutrobje noſyło, potom pať ſu ſebi dobre ſymjo wutorhnyć dali a ſo pſchecziwo ſcheczijanſtwu wobroczi. Woni derje Boži hłóſ ſlyſcha a tola ſwoju wutrobu ſtwjerdža. Šchto budže jim tón horjeſtanjenje? Jeſuſ pſchińdže t hnadu abo t ſudu, t hnadu tym, kiž wěra, t ſudu tym, koſiž ſtwjerdženi woſtanu. Dženſa, hdyž wy jeha hłóſ ſlyſchicze, njeſtwjerdže ſwoju wutrobu fěrſchcže žiwjenja. Wón pſchinjeſe žiwjenje, wón pať ma tež wěcznu ſmjercz we ſwojej ruzy. Hamjeń.

Wot čidheho pjatka k jutrownemu ſwjedženju.

Hłós: Duša z dušu zjednočena.

Žehnjo Bože, Jeſom Rhrjſcže,
Wiſhwjedž ſbóžne jutry nam!
Wbohím nam ſo w ſwěcže ſtyſcže,
S twojej pomozu pſchińdž t nam!
W twojich ranach njecž ſo ſhowa
Duſcha naſcha wěrjaža,
Boła twojoh' ſwjatoh' rowa
W duchu džať čzi wupraja.

Šať ſem ſu cze hrěchi moje,
Luby Jeſu, pſchinjeſke,
Boloſcže a rany ſwoje
Sa mnje lubje četpjeſche.
Šchto tu luboſć dopóſnaje,
Kiž tať jara wulka je?
A cze horžo njelubuje,
Tež něť w hrěchach woſtanje?

Hrěchi moje njecž něť panu
Šahubjene do rowa,
Sa pať t žiwjenju njecž ſtanu
Čłowjeť notwoh' naroda.
W prawej poſucže chzu ſtawacž,
Wiſhińdž mi, Jeſu, t pomozh,
Nowe mozy chzěť mi dawacž
Do duſche a wutrobh.

Boła rowa luboſć płacže
Čyly džať t wutrobh.
Lubuje, kať dołho macže
Hiſcže ſo, wy wěrjažh!
Lubuj my! D niž pſchepoſdže —
Hdyž je pſchiſchło dženje —
Do wutrobh ſtraſčne hoſdže
Čaſtapi ſke ſwědomnje.

Šať čzi, kiž wiſchědnje mrěja,
Ale hlaj, my žiwí ſmy!
S Anjeſom ſwojim w ſwjatſtu ſteja
Rſcheczijenje wěrjažh.
Wumrjemy my t Anjeſom ſobu,
Dha t nim žiwí budžemy,
Wiſheczerpimy, Jeſu, t tobu,
Wiſchekraſnjenju ſpomhaſch ty!

Žunu ſbóžne horjeſtaće
Wobradž nam wiſchěm, Jeſuſo,
Hdyž je nimo čžeka tkaće,
Wiſches móž twoju, Ebóžniko!
D dha ſthadže jutrow ranje,
Hdyž je nimo poſtny čžať!
Twoja wola njecž ſo ſtanje!
Wumožniko, wumož nať!

Žehnjo Bože, Jeſom Rhrjſcže,
Kralo čžecže wěczneje!
Row twój — wotewrjemy! Čłhiſcže:
Ebóžnik da nam žiwjenje!
Jutrow ſkónzo jeſthadžať
Kraſnje nam je na wěczne,
Njebieſa nam wotewraťo!
Wěrjažh, ſo wjeſelcže!

W.

Jutry.

D najſwjecziſcha, o naiſbóžniſcha hnadudawaťka jutrownicžka!
Ebóžnik naſch miły, Jeſuſ je žiwý. Wiſhel, ſyła ſo ſcheczijanſta!
H. Z.

Horjeſtawanje.

Štawacž budžeſch, ſtawacž, procho ty, hdyž pomotpocžnyť ſh;
ſmjercž budže, žnjow knjeſ pſchilhadža a ſnopn Boha mojeho!
hdyž ſmy drěmali, Jeſu-ſrědniko, t twojej kraſnoſczi! a tam je to
bydło ſwjate mi t jeha čžeczi date. Šalleluja! Šalleluja!
H. Z.

Študnicžka w Duborzy.

Něhdy bě w Šsmochczižach wulki mór a toťo wotoťo. Žadyn domjažh ſrěď, žane lětaťſke wuſaſanje njepomhaſche. Wóh luby Anjeſ pať běſche dawno na tón čžať t wuſtrowjažej mozu po-
žohnowať ſtudnicžku w Duborzy.

Wiſchi jeſdnym pucžu, kiž ſe Šsmochcziž do měſta wjedže, něhdyž
500 krocžel wote wſh a 50 krocžel wot pucža t prawizh w leć-
tač, kiž Duborka rěka, žórleſche ſo ſtudnicžka t jaſnej dobrej wodu.

Žyła wjeſ ležleſche ſhora a mrěcže bě we wiſchěch domach.
Šchtož pať hiſcže ſamó t tej ſtudnicžh po ſchthryoch lěſč a ſo
t njeje napicž, tón wotſhori.

Wotſhorjeni dyrbjačh ſhwatać ſwojich ſemrjetch ſhowacž
w bliſkoſczi. Wiſchi Wiſkowſkim pucžu ſo hiſcže dženſa to
móžne pohrjebniſcže poſaſuje na Wiſtaſchcz polu pod wulkej
brěſhzu.

Študnicžka w Duborzy bě t teho čžaťa wuwotana po wiſchěch
delanach. Še wiſchěch ſtronow pſchilhadžačh ſhori a napiwacžh
ſo ſtrowi. A t čžekto-ſhorym bu ta woda noſchena niž na bjeſ-
džať. Tež ſtrowi ſebi t njej ſtrowotu krucžach. Kiž bychu do
měſta ſhodžili, bychu ſebi na dompucžu ſarany, bleſche a ſhany ſa
dom nacžerali.

Běſche pať knjeſ nad Šsmochczižami hroſny, njepopſchazh.
Tón wiſche teje ſtudnicžki kžěťu natwari a ju ſamknh. Šenož do
hrodu dyrbjeſche ta woda po roťach běžecž.

